

МАЙСТОРИ НА КАМЕРНАТА МУЗИКА

Мартенски
музикални
дни — Русе
1966

Удоволствие е да се пише за Пражкия оркестър „без диригент“. Толкова много качества демонстрираха нашите гости, че и най-взискателният рецензент ще трябва да прибегне до суперлативите.

Излишно е да говорим за великолепия ансамбъл — 11-те оркестранти „дишаха“ като един в рядко творческо единомислие. Прецизното техническо изпълнение и безукорната интонация също оставяме настрана, защото те не са проблем за този зрял професионален състав. Искане ли се да се спрем повече на творческия му облик.

Академичната изисканост на Пражкия камерен оркестър се съчетава с темпераментна артистичност и дълбока интерпретаторска мисъл. Диригентът липсва, но концепцията се провежда — като че ли някоя невидима ръка я налага с всеки такт.

11-те солисти свирят не като отлично сглобен механизъм, а като творчески индивидуалности, обединени от една художествена задача. Затова и тембровите, и динамичните отсенки на оркестъра са толкова богати, общото дишане — така завладяващо!

Що се отнася до „камерната специфика“, тя не ограничава мащабите. Напротив, в много случаи, както например при Вивалди или Яначек, звуковата мощ се приближаваше до симфоничната. Липсата на изкуствена грациозност, стремежът към по-олекотена конструкция на формата и грижата за детайла говорят за вървост към камерния стил.

Концерто grosso в ре миньор от Вивалди ни върна в светлите жизнерадостни хармонии на предкласиката. Особено енергично и празнично прозвуча третата част.

Известна скука навя Симфония в ми бемол мажор от Мисливечек, въпреки превъзходното изпълнение.

Блестящ завършек на първата част бе Дивертименто в ре мажор от Моцарт. И тук (пък и до края на програмата) пролича отличното чувство за стил и темпа у пражките музиканти. Техният изявен, лиричен и остроумен Моцарт бе посрещнат заслужено с бурни аплодисменти.

Втората част принадлежеше на чехски съвременни автори. Серенада от Мартину (три оригинални миниатюри) се откри с отличното си техническо изпълнение, но остана без особен художествен ефект. В Сюита от Яначек оркестърът разгъна неподозиран емоционален диапазон — от развълнуван лиризъм до закачлива шеговитост. Особено върно бяха предадени славянската чувствителност и народностният колорит на тая въдхновена музика.

Двата „биса“ (пиеси от Бритни и Щамиц) разкриха в ноза светлина Пражкия камерен оркестър, който с участието си в Мартенските музикални дни остави ярки художествени следи.

Н. Боздуганов